

Mina sinnen ljuger inte - del 4

Sam smyger tyst ut på balkongen, greppar tag om trädgrenen som sträcker sig ner mot gräsmattan, och hoppar den sista metern ner. Det är så hon alltid lämnar huset, eftersom hon inte vill bli upptäckt av Charlie och Roxanne, hennes vårdnadshavare. Klockan närmar sig midnatt och hon känner bara för en promenad. Och varken Charlie eller Sam kommer ändå bry sig om hon är ute eller inne.

Natten är kall, luften är fuktig. Hon känner sig märkligt tom, men fridfull. Sneddar mot kyrkogården och tittar in. Sam älskar kyrkogården, hon ser det som en mystisk och lite spännande plats. Och en mötesplats för att träffa sina föräldrar. Hon går fram till gravstenen. "Makarna Olivia och Rose Elrosy". Sam lägger en ros på graven och sätter sig framför den. Hon börjar prata, så som hon alltid gör när hon besöker sina mödrars grav.

"Mor, jag har haft en rätt bra vecka. Visst, jag har bråkat med Marre, som vanligt. Hennes gäng är alltid på mig. Men jag tror inte längre att hon hatar mig. För idag så började hon hängla med mig av ingen särskild anledning! Visst, Charlie och Roxanne är idioter, men tack vare dem är jag i alla fall inte hemlös. Jag snattade en anime-tidning i affären, men annars har jag skött mig bra. Jag har det ändå rätt bra, trots Charlie's vrede. Skolmaten är bra, jag har bra vänner och jag är kreativ, precis som ni alltid var när ni levde. Jag är okej."

Det var bara en sak som inte stämde med det hon sa. Hon har inte alls några vänner. Sam fnyser. Vad ska man med vänner till? Hon drar händerna genom det kortklippta röda håret, drar upp baggyjeansen som höll på att ramla ner när hon ställde sig upp.

På väg ut från kyrkogården möter hon Damien, en av Marres kumpaner. Det kala huvudet och de illa sittande kläderna har inte förändrats, men det har attityden.

"Hej Sam" kvittrar han och drar ett till bloss av cigarren.

"Röker du cigarr?"

"Nej, jag röker gräs"

"Va?!"

"Det är en cigarr ser du väl! Jag sa bara så för att du ställer en fråga som är självklar!"

"Äh"

Damien svänger plötsligt kroppen mot Sams håll och ser på henne.

"Jag menade inte det där jag sa förut, om att det skulle vara något fel med att gilla tjejer... Om man är tjej alltså."

Sam flinar.

"Som om din åsikt skulle betyda ett skit för mig...", svarar hon nonchalant.

"Fast du förtjänar all spö du fick", flinar Damien tillbaka och armbågar Sam på sidan. Hårt.

"Vi ses i skolan imorgon"

Sam tänker att Damien är rätt harmlös ändå. Fast han slår jävligt hårt.

Väckarklockan ringer och Marre slår upp ögonen. Hon funderar på gårdagen. Hon funderar på Sam. Hon vet inte vad hon ska tycka om henne. Hon är tilldragande, men alldeles för uppkäftig för Marres smak. Men, hon är intressant. Och jävligt störande.

"Hej Marre, hur är det? Åh titta, där borta är Sam. Ska vi...?"

Damien nickar åt Sams håll och gör en menande min mot henne.

"Åh låt henne vara idag. Vi måste ju fan inte överdriva eller hur?"

Marre säger meningen överdrivet högt, bara så att Sam ska höra den. Sam flinar som svar.

En lapp flyger genom klassrummet, och Sam fångar den.

"Vi ska göra upp ikväll. Bara knytnävar, inga vapen tillåtna. Vågar du utmana mig?"

Puss, Marre"

Sam brister ut i gapskratt. Varför vet hon inte, troligtvis beror det på både det udda innehållet på lappen, samt dess absurda formulering.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tricia Johansson med Poeter.se id #23826 innehar upphovsrätten